

man kan beskyldte enkelte Medlemmer af Udvalget for at have hindret det, men jeg tror, det ligger i den Forfatning, vi har herhjemme, eller rettere sagt i den Opfattelse af vor Forfatning og det andet Tings Stilling, som visse Partier her i Landet har, og som har gjort, at man ikke har ment paa nærværende Tidspunkt at kunne gøre Indrømmelser, som vilde have muliggjort et Forlig.

Noget er der imidlertid opnaaet ved Behandlingen. Der er opnaaet, at Udvalget i alt væsentligt er blevet enigt om de tre første Paragraffer i Lovforslaget, omhandlende Statens Forhold til Nationalbanken. Alle Partier har været enige om, at der skal skabes en holdbar Ordning, saaledes at man ogsaa kan paalægge Nationalbanken uden nogen Indskrænkning at holde Dollarkursen paa den Maade, som bliver foreskrevet i Loven. Naar der af et enkelt Mindretal er gjort Bemærkninger gaaende ud paa stærkt at understrege, at denne Ordning skal være holdbar, betyder dette ikke, at ikke ogsaa alle de andre Partier har været enige om, at vi skal have gennemført en holdbar Ordning, men det betyder en forskellig Vurdering af, hvad der er en holdbar Ordning. Udvalget har altsaa overfor Nationalbanken taget den Stilling, at dens Forpligtelse til at holde Dollaren under en vis Maksimumskurs skal være absolut; og Udvalget har gjort dette uden at afvente Afslutningen af de Forhandlinger med Nationalbanken, som bliver nødvendige. Det bør nemlig staa klart og tydeligt for Nationalbanken, at det er Lovgivningsmagts Ønske at gennemføre en saadan Ordning af Samfundshensyn; og saa kan der ikke være nogen Tvivl om, at Nationalbanken ogsaa vil se samfundsmæssigt paa Forholdene og tiltræde denne Ordning.

De Bestemmelser, man saaledes er enig om vedrørende Nationalbanken, er, at Bankens Forpligtelse ifølge § 3 ikke skal begrænses til kun at holde Kursen „saa vidt og saa længe“, Valutakreditten sætter Banken i Stand dertil. Samtidig er hele Udvalget blevet enigt om, at den ringe Stigning af Kronen, som var foreslaaet i Lovforslaget, nemlig fra 65 til 68 Ø., bør forhøjes saaledes, at den skal naa til 70 Ø. Dette er dog ikke vedtaget i Udvalget og indstillet af det uden Betænkelighed især fra mit Partis Side. Lige saa givet det er, at vi ønsker at paalægge Nationalbanken en klar og tydelig Forpligtelse, lige saa stærkt maa vi kræve, at der ikke paalægges den en større Forpligtelse, end baade den og Erhvervslivet kan bære. Derfor maa jeg under-

strege, at det kun er med stor Betænkelighed og for at opnaa Enighed paa disse saare vigtige Punkter, at Socialdemokratiet er gaaet med til Forhøjelsen fra 68 til 70 Ø.; og vi har, som ærede Medlemmer vil have set af Betænkningen, udtrykkelig fremhævet, at vi kun gør det under den Forudsætning, at Bestemmelsen i § 3 om, at hvis særlige Forhold maatte nødvendiggøre det, kan Ministeriet tilstaa Lempelser i Stigningen, fastholdes og ikke, saaledes som det er foreslaaet af Venstre, udgaar.

Angaaende Lovforslagets § 2 er hele Udvalget blevet enigt om at lade næstsidste Punktum i 2det Stykke udgaa, nemlig den Bestemmelse, som allerede nu bemyndiger Finansministeren til at optage Statslaan for at udløse Banken af dens eventuelle Hæftelse for Kreditten. Alle er enige om, at det vil være tilstrækkeligt at bemyndige Ministeren til at binde Staten; og naar Staten er bundet, er der jo ingen Tvivl om, at saa vil Lovgivningsmagten, Regeringen og Rigsdagen, opfylde deres Forpligtelse. For at pointere i § 3, at Nationalbanken med sit Aarsoverskud først og fremmest skal dække det eventuelle Valutatab, den maatte lide paa den i Amerika optagne Valutakredit, har vi ved Ændringsforslag Nr. 6 stillet forrest Bestemmelsen om, at Nationalbanken skal dække Statens eventuelle Tab ved den ommeldte Kredit. Dette skal Nationalbanken gøre, før den afholder eventuelle Tab ved Egaliseringsfonden og ved Indløsningen af Skillemonnten. Endelig har Udvalget som Helhed stillet Forslag om en anden Formulering af Ikrafttrædelsesparagraffen, en Formulering, der er begrundet i det sene Tidspunkt, paa hvilket denne Sag bliver behandlet.

Medens der saaledes er saa godt som Enighed om disse Ting, er det desværre ikke Tilfældet ved de følgende Paragraffer; thi dér har Flertallet i Udvalget maattet stille Forslag, som i og for sig afviger fra dets principielle Stilling. Man har imidlertid gjort det for allerede her at vise saa klart som muligt sin Forhandlingsvillighed, medens Venstre har ment det paa nærværende Tidspunkt opportunt at fastholde sine principale Ændringer. Vedrørende Valutaraadets Sætningsætning er der foreslaaet nogle Ændringer til § 4, om hvilke et stort Flertal samler sig, nemlig hele Udvalget med Undtagelse af Venstrepartiets Medlemmer. Disse Ændringer er foreslaaet under Hensyn til, at Udvalget ikke mere er besluttende, men kun raadgivende, og de gaar ud paa at formindske Handelsministeriets og Finansministeriets samt Nationalbankens Repræsentation, men i Stedet at sætte to Repræsen-